

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΡΝΙ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ 48 χρονών. Στά νεατά της φαίνεται πως ήταν όμοια. Τά ματία της εισητη...

ρουν ακόμη την νεανική τους ζωηρότητα, τά όμοια ξανθά μαλλιά της μόλις αρχίζουν ν' άσπρίζουν στον κρατάριον, τά χείλη της είνε κόκκινα και άρρωστα.

Ο ΑΒΒΑΣ, 29 χρονών, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, 27 χρονών.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, 24 χρονών.

'Η Κυρία Μανσέλ, ό άββάς και ό Λουκιανός κάθονται μπροστά στό τζάκι. 'Ο Άλβέρος, όρθός κοντά στό παράθυρο, κινείται τόν ύπανά, ένα μολυβένιο χειμωνιάτικο σείρανο, γεμάτο μαύρα, πικνά σύννεφα. Είνε άπόγευμα, ή ώρα τέσσερις. 'Ο ήλιος κορτεύει νά δύση.

Ο ΑΒΒΑΣ.— Άπόψε θα φάμε νορίς, μητέρα.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ.— Στις έπτά πάντοτε...

Ο ΑΒΒΑΣ.— Καί ό κ. Μανσέλ ;...

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ.— Ώ μήν άνθρωποις. 'Ο πατέρας σου θα φράϊ στό Παρίσι άπόψε.

Ο ΑΒΒΑΣ. (Ζεσταίνοντας τά χείρα του στό φωτιά).—Θυμιάσαι! ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Έγώ θα φάω σέ λίγο. Πρέπει νά επισκεφθώ κατά τίς εξήμιον έναν άρρωστο πού κινδυνεύει.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ.—Μά, μόλις ήμεις, και τομιάξομα για δρόμο πάι!

Ο ΑΒΒΑΣ.— Μήν τόν έμποδίζει, μητέρα, νά πάη στό δουλειά του. 'Όταν ένας άρρωστος κινδυνεύει, ό γιατρός έχει καθήκον νά τρέξει κοντά του.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ.— Σωστά, αλλά... (Στόν Άλβέρο). Έσύ, Άλβέρο, δέν θα φύγης βέβαια άπόσως.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— 'Όχι, μητέρα, είναι ελεύθερος όλο τό βράδι.

(Σιωπή. 'Η κ. Μανσέλ κιντάζει σκεπτική και άνήσυχη τή φωτιά. 'Έξαρτα, στέφεται από μια στόν άββά, σάν νά ήθελε νά τού πύκτι, μ'όλα κοκινίζει άμέσως, χαμηλώνει τά ματία και σωπαίνει

Ο ΑΒΒΑΣ.— Μά, για πές μας, μητέρα, τί σου συμβαίνει αλήθεια ; Έγγραφες και στους τρεις μας νά έλθομε άπόσως έδώ, γιατί έχεις νά μας άνακοίνωσης κάτι πολύ σοβαρό. Νά, λοιπόν, πού είμαστε και τά τρία παιδιά σου έδώ... (Μπορείς τώρα νά μας πής περί τίνας πράξεων. Λέγε λοιπόν σέ άκούω)...

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ. (στονχορηγιή).— Πρωκείται, παιδιά μου...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. (στον άββά).— Μη μιλάς στό μητέρα μ' αυτό τό ιερατικό ύφος... Νομίζει κανείς ότι προκειται για τήν εξομολόγησή... (Με γλυκό τρόπο στό μητέρα του). Μήν κάθεται τόσο κοντά στό φωτιά, μητέρα, έχεις άναψει όλόκληρη, τραβήξου πού διά!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. (τραβώντας δεξιότερα τήν πολυθρόνα της μητέρας του). 'Επειτα, πιάνοντας τά χείρα της, με ύφος παρακλητικό).— Έλα, για πές μας λοιπόν, μητέρα, τί σου συμβαίνει ;

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ.— Προκειται... (Με κόπο). Άγαπημένα μου παιδιά ! 'Όπως σας έγραφα και στό γράμμα μου, έχω νά σας κάμω μιάν άποκάλυψη πολύ σοβαρή... Μά ή άποκάλυψη αυτή είνε τόσο όδυνηρή για μένα... πού δέν ξέρω αλήθεια άν θα μπορέσω !...

(Σταματάει για μία στιγμή, καταπόφηση και ταραχμένη !)

Ο ΑΒΒΑΣ.— Άκουσε, μητέρα, άν νομίζεις ότι αυτό που προκειται νά μας άνακοίνωσης είνε πολύ λεπτίς φύσεως, μορζεις νά τό εμπιστευθής σ' έναν άπο τους τρεις μας πρώτα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Σέ σένα, παραδειγματός γίχριν.

Ο ΑΒΒΑΣ. (με άταραξία).— Σέ μέναν άσφαλώς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Δέν ξενιζάς ποτέ τήν ιερατική σου άποστολή ; (Σηκώνει τους ώμους).

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ. (με άπόφασι, άκουμπώντας τό χέρι της στόν ώμο του Άλβέρου).— Δέν είνε πέντε μήνες, παιδιά μου, πού σκηώθηκα άπό τό κρεββάτι όπου με είχε ορίξη μία βαρειά, τρανιανή άρρώστια. Τό θυμιάσατε καλά πιστευο αυτό.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Ναι, θυμιάσα πολύ καλά. Θυμιάσα μάλιστα ότι ό γιατρός πού σ' έκούσας, ένας κομπολογιανής πρῶτης τάξεως, είχε άποφανθή περί άποστηματος του ήπατος. Τόν άνόητο !

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ.—Θέε μου... Πώς νά σας τό πώ... (Στέφει τό πρόσωπό της για ν' άποφύγη τό βλέμμα του Λουκιανού).

Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΒΒΑΣ.— Μητέρα ! ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Καλή μου μητέρα !

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ. (κντταρχίζοντας του έαυτού της).— Άν ξέρατε τόσο ύποφρη, παιδιά μου ! Δέν ιπτογού πτω νά κοιμηθώ, δέν έχω όρεξη νά φάω. Μένω όλοκληρες ώρες σάλευτη, βυθισμένη σέ χώνος... Και στό μαλό μου σπιφογραφεί άδιάκοπα ή σκέψη:

Τί θα πούν τά παιδιά μου όταν τό μάθουν ; ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μά, μητέρα, δέν πρέπει νά σολλογίζομαι έμάς, αλλά τόν έαυτό μου μονάχα !

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ. (νευρικά).— Πείτε μου, δέν είνε αλήθεια, ότι ήτρεα πάντοτε μία καλή και άρρομημένη μητέρα για σας ; Νύν τό άναγνωρίζετε αυτό ; Πείτε μου !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Ώ, βέβαια, βέβαια ! Κανέννας μας δέν αποτεί νά τό άρηθή αυτό.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ.— Άν άναγκάστημ νά ξαναπαντρεθώ, όταν χίφραμ από τόν πρώτο μου άντρα, τόν πατέρα σας, έξοτε τους λόγους για τους οποίους τό έκανα αυτό. 'Ο κ. Μανσέλ, ήταν ένας πολίός, άρρομημένος οίκογενιατός μας φίλος, πού στάθηκε ένας σπογρικός πατέρας για σας.

Ο ΑΒΒΑΣ. (με ύφος σοβαρό).— 'Ο κ. Μανσέλ είνε άξιός σεβασμού, άσφαλώς.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ.— Λοιπόν, παιδιά μου, άγαπημένα μου παιδιά, προκειται... προκειται... πῶσο άπόν κορσσο... Ένα... παιδί ! Ένα παιδί με τόν δεύτερο άντρα μου... Ώ, θεέ μου, θεέ μου ! Τί θα πής για αυτό ; Πώς θα με χαρακτηρίσετε ; (Σταματάει με τά χείρα της τό πρόσωπό της).

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. (άρπαλίζοντας τή μητέρα του).— Μη, μητέρα, δέν είνε λόγος νά κλάεις για αυτό ! Θα τό άγαπήσουμε τό παιδί σας, θα τό άγατήσουμε όσο μπορούμε !

Ο ΑΒΒΑΣ. (στοσιαιμίνος).— Ένα παιδί !...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Αιψόλα, αυτό είνε γεγονός χαρισμένο μητέρα. Αυτό είνε έξατο φωνές πιστηρότερο άπό τό νά είλες ένα χαριμένο πού ήπατος όλος πρημνεμε νά μάς πής ! Τί γαρό ! Άν τό παιδά σου εμφορξεί νά μείνει, νά πείρη, στον κορσο είνε ήθελε, θα τό βράζουμε 'Ανοιξη, γιατί έκπεινη τή έποχη θα γεννηθή !

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ. (χαμογελώντας έλαφρά με δάκρυα σά μίτια).— Πάντοτε μένετε άπό ενδοσπαστική σπηρή ! Άλβέρτε... (Άλλάζοντας ύφος). Άπτε δέν σας έχω έντίσταση αύτο ! Δέν με βρίζετε γιατί ;... Τώρα στα γεμάτα...

Ο ΑΒΒΑΣ. (συγκινημένος).— Για φαντάσει ! Ένα παιδί ! Ένα νεοφώτιστος χριστιανός. Έγώ θα τό βαφτίσω, έγω θα τό κηδεύω ! Θα τό άναβήρω εν πνεύμα αγάπης και άδελφότητος !

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Καί έγω θα τού μάθω ένα σοφο σιχού ! Η πρώτη φράση πού θα βρή από τό στόματα σου θα είνε ένας δεκαπεντασύλλαβος !

ΚΥΡΙΑ ΜΑΝΣΕΑ. (γελώντας και κλαιόντος μαζί).—Ώ, τά καλά τά καλά μου παιδιά !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.— Μητέρα, μην κλάεις ! Τί είν' αυτά ; Άποψε γιορτάζουμε ! Θα πούμε και σαρματα ! Θα πούμε τίς γιορτινές του μελλογεννητού Βενιανίου !

Ο ΑΒΒΑΣ. (με ύφος σοβαρό, ιερατικό).— Έγώ δέν πύνω. Η γρήγος μου οίονεννεμιοδών είνε πάντοτε έπιβλαβής και άγαρημένη στο τής έκκλησίας.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τόπο τό καλύτερο ; Θα τό πώ έγω τό μεσοκό σου. Θα πώ και θα πεύσω ! Θα γράφομ μάλιστα και μία ομή. Μια ομή σ' ένα αδού πού άνοίγα τό πτωλό τόν, στο άνοχάτίζο φόνος τής ζωής ! Θάφρος, μητέρα ! Νά τήλη ό νέος μας άδελφος ! Σιδερωκέφαλος !...

ΖΑΝ ΜΑΡΝΙ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Τά περισιότερα λουλουδία συνδέονται και με κάποιο ήθος, με κάποια ιστορική παράδοσι. Έτσι ένα άνθος όνομαζόμενο στό βοτανική μυροβόλλης ή άχίλλεια πού βράζει κοκκινα λουλουδία, λέγεται ότι τό χρησιμοποίησε ό Άχιλλεύς για νά γιαινε τίς πληγές του. Έν άλλο παι όνομάζεται 'Αθωνίς, από τό όνομα τού όρους 'Αθώνος, τόν οποίο αγάτησε ή Άφροδίτη. Η άπατηνή με τά γαλάτα λουλουδία της, είνε τό άνθος τής αγάπης. Τό άνθος 'άλλοκούρια τό οποίο άνθεί κατά τίς ήμέρας τής Λαμίας, είνε σύμβολο χαράς και άναστήσεως. 'Ο άμαρτανός στην άρχαία έποχη ήταν άπεφορμένος στόν νεκρούς και άποτελοσε τό σύμβολο τής άθανασίας. Η άνάνη, κατά έναν αρχαίο μύθο γεννηθήκε από τά άναμα τής 'Αερόβης και τό αιμα του 'Αδωνιδος. 'Ο άσφοδός ήτο τό άνθος τών τρώων και έθεοφίτο ός έγγύστος πού έφωτός. Έν' άλλο λουλουδι, άστρο όνομαζόμενο, έπίστευαν πως είχε τή ιδιότητα νά προφυλάτη από τους κεραυνούς. Παρομοίως ίδιότητες απέδιδαν και σ'ή φουντοναιά, τή δάφνη και τό πρόβο. Τό έστραγγιστο ήταν τό γαμηλό άνθος τών αρχαίων Έλλήνων. Η λευκή καμेलία συμβόλλει τόν έρωτα, ενώ ή ρόκινια τήν ύπεροχη. Τό αρχολύμα έθεοφίτο ός δρομός τού έρωτος. Η' αυτό τά κορίτσια έβρασαν συνήθως ένα κλωνάρι αρχολύμα κάτω από τό προσκέφαλό τους για νά ίδοιν πούνθ θα ένημφιστόν !...

